

Arrest

**nr. 164 358 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 tot afgifte van inreisverbod, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2008 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort tot: de vreemdelingenwet) in, die op 17 juli 2008 onontvankelijk werd verklaard.

Op 24 juni 2008 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 30 juni 2008 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. De Raad verwierp het beroep dat werd ingesteld tegen voormelde beslissing op 26 april 2011 bij arrest nr. 50 093.

Op 30 juli 2008 werden aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 22 april 2009 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in, die op 26 november 2010 ongegrond werd verklaard. De Raad verwierp bij arrest het beroep dat werd ingesteld tegen voormelde beslissing op 27 april 2012 bij arrest met nr. 80 471.

Op 10 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort tot: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en op diezelfde dag werden aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 11 juli 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in, welke op 10 oktober 2011 onontvankelijk werd verklaard. Tevens werden op diezelfde dag aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De Raad verwierp het beroep dat werd ingesteld tegen voormelde beslissing op 27 april 2012 bij arrest nr. 80 521.

Op 4 december 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 8 januari 2013 onontvankelijk verklaard en aan de verzoekende partijen werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen de voormelde beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De Raad vernietigde de bestreden beslissing op 27 september 2013 bij arrest nr. 110 881.

Op 4 februari 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 6 maart 2013 onontvankelijk verklaard en op diezelfde dag werd aan de verzoekende partijen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod afgeleverd. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De Raad vernietigde de bestreden beslissingen op 27 september 2013 bij arrest nr. 110 882.

Op 4 februari 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 12 juni 2013 onontvankelijk verklaard en tevens werden op diezelfde dag aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen de voormelde beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 19 december 2013 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard bij arrest nr. 116 110.

Op 30 april 2013 dienden de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 12 juni 2013 onontvankelijk verklaard. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 19 december 2013 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging onontvankelijk werd verklaard en verwierp het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten bij arrest met nr. 116 137.

Op 1 februari 2013 dienden de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 28 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot

nietigverklaring in bij de Raad. Op 4 augustus 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen voormelde beslissing bij arrest met nr. 127 811.

Op 20 september 2014 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 11 december 2014 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

De verzoekende partijen werden op dezelfde dag onder een bijlage 13 bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op dezelfde dag werden aan de verzoekende partijen eveneens inreisverboden afgeleverd. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

mevrouw:

Naam, voornaam: Z., S.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

en minderjarige kinderen:

Z., S. (RR ...)

geboren op (...) te (...)

Z., S. (RR ...)

geboren op (...) te (...)

Z., S. (RR ...)

geboren op (...) te (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel op 18.02.2014, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 20.09.2014.”

Tweede bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: B., C.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel op 18.02.2014, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.09.2014....”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt bepaald op een duur van 2 jaar.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid zijn beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

“Art 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met à specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een motiveringsverplichting: “ Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (/ OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, “VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185)

2.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod met een termijn van 2 jaar opgelegd.

Voor de bepaling van de duur van het inreisverbod wordt verwezen naar het eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 februari 2014 en wordt overwogen dat verzoekers nog geen stappen hebben gezet om het grondgebied te verlaten.

Tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten werd nota bene een annulatieberoep ingesteld, zodat dit bevel om het grondgebied te verlaten nog niet definitief is,

Blijkens de inhoud van het inreisverbod impliceert het niet voldoen aan de terugkeerverplichting ipso facto / automatisch het opleggen van een inreisverbod met een duur van 2 jaar.

Dit blijkt uit de bewoordingen van het opgelegde inreisverbod (eigen onderlijning).

"Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel (...) nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. "

Blijkens de bestreden beslissing is er m.a.w. een automatische koppeling tussen het niet voldoen van een terugkeerverplichting en het opleggen van een inreisverbod met een duur van 2 jaar.

Voor zulke "automatische" koppeling c.q. deductie bestaat geen wettelijke grondslag.

Evenmin bestaat er een gevestigd beleid dat verzoekers tegenstelbaar zou zijn; bijvoorbeeld werd eerder steeds een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar opgelegd wanneer geen gevolg werd gegeven aan een terugkeerverplichting.

Verwerende partij kan zich m.a.w. evenmin beroepen op een gevestigd (politiek) beleid om - bij wijze van automatisme- een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.

Het voeren van een welbepaald beleid ontslaat de Staatssecretaris er evenmin van om bij het nemen van een beslissing steeds rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het poneren van een algemeen principe dat het niet voldoen aan een terugkeerverplichting in casu nota bene nog niet definitief geworden) leidt tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van 2 jaar, is strijdig met de verplichting om bij de bepaling van de duur van het inreisverbod een onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van het geval. (cfr. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet)."

De verzoekende partijen voeren een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals de verzoekende partijen aangeven, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grondslag voor het nemen van de beslissingen. De bestreden beslissingen geven eveneens de feitelijke overwegingen weer waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om te besluiten tot het uitreiken van inreisverboden van 2 jaar, met name dat na het betekenen van een vorig bevel de verzoekende partijen nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten en dat zij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend op 20 september 2014.

De bestreden beslissingen geven derhalve zowel de juridische grondslag weer, als de feitelijke gegevens op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. De verzoekende partijen laten – op enige theoretische uiteenzetting na – volledig na om concreet te duiden waarin de schending van de artikelen 2 en 3 juist bestaat. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt bijgevolg niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij ook de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht wordt deze onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

" § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoekende partijen voeren in dit middelenonderdeel aan dat aan hen inreisverboden van 2 jaar worden opgelegd en dat voor de duur van de inreisverboden verwezen wordt naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2014 en dat zij nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten. Verder stellen zij dat tegen voormeld bevel nog een beroep tot nietigverklaring hangende is bij de Raad zodat het nog niet definitief is. De verzoekende partijen menen dat volgens de inhoud van de bestreden beslissingen het niet voldoen aan de terugkeerverplichting ipso facto/automatisch impliceert dat hen inreisverboden van twee jaar worden opgelegd. Volgens de verzoekende partijen is er derhalve sprake van een automatische koppeling tussen het niet voldoen aan de terugkeerverplichting en het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar. Zij stellen vervolgens dat hiervoor geen wettelijke grondslag bestaat en er evenmin een gevestigd (politiek) beleid hieromtrent bestaat. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat het voeren van een welbepaald beleid de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen niet ontslaat om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu vermelden de bestreden beslissingen als motivering voor de duur van twee jaar echter het volgende:

"Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel op 18.02.2014, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij/zij een aanvraag 9bis ingediend op 20.09.2014."

Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift wijzen op het hangende beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2014, stelt de Raad vast dat de kritiek van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt niet blijkt dat tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring werd ingediend. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat een annulatieberoep gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing.

Daarnaast wijst de Raad erop dat bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod in het bijzonder aandacht moet worden geschonken aan verzwarende of verzachtende omstandigheden die aan het bestuur bekend zijn, zoals of tegen de verzoekende partijen in het verleden al een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd, of de betrokkene in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie, of de verzoekende partijen aan een terugkeerprocedure hebben meegewerkt of deze hebben tegengewerkt, of de betrokkene bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken, ... (cf. Terugkeerhandboek, Europese Commissie). Dienaangaande blijkt derhalve dat de verwerende partij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, en niet zomaar gehandeld heeft uit automatisme. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit bovenstaande motivering wel degelijk waarom de verwerende partij *in casu* van oordeel is dat er inreisverboden van 2 jaar dienen te worden opgelegd: met name dat tegen de verzoekende partijen in het verleden al een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd en omwille van het feit dat er nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten ondanks een eerder gegeven bevel en het feit dat er een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend op 20 september 2014 (hieruit blijkt dus duidelijk dat de verzoekende partijen geen enkele bereidwilligheid vertonen om het grondgebied van het Rijk vrijwillig te verlaten).

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zij worden ook niet betwist door de verzoekende partijen. Gezien het gegeven dat elk van de verzoekende partijen reeds sedert 20

september 2014 de bevelen om het grondgebied te verlaten negeerden en de aanzienlijke tijdspanne die op het moment van de bestreden beslissingen reeds verlopen was sinds de eerdere afgeleverde bevelen, en gelet op de vaststelling dat de verzoekende partijen in plaats van vrijwillig gevolg te geven aan deze eerdere bevelen er voor gekozen hebben om opnieuw een verblijfsaanvraag in te dienen en aldus hun illegaal verblijf in eerste instantie te bestendigen en aldus kan vastgesteld worden dat het niet uitvoeren van de bevelen niet het gevolg is van een laattijdig handelen doch eerder voortvloeit uit de manifeste onwil om de verwijderingsmaatregel te respecteren, blijkt het in de gegeven omstandigheden niet dat het alle redelijkheid te buiten gaat om in casu een inreisverbod van twee jaar op te leggen. De gemachtigde heeft in het kader van de wettelijke mogelijkheden waarover hij in casu beschikt in het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, beslist om een inreisverbod af te geven aan de verzoekende partijen voor de duur van 2 jaar. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen laten uitschijnen, wordt dus niet enkel verwezen naar het niet voldoen aan de terugkeerverplichting. In die mate gaan de verzoekende partijen dan ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen inzake de duur van de inreisverboden. De Raad is niet akkoord met de stelling van de verzoekende partijen dat er op quasi automatische wijze inreisverboden van twee jaar worden opgelegd. Met hun kritiek betreffende een gebrek aan enige wettige grondslag of gevestigd politiek beleid inzake voorgehouden automatische koppeling gaan zij in deze zin eveneens voorbij aan de motieven uit de bestreden beslissing. De Raad merkt volledigheidshalve op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort uitspraak te doen over “*een gevestigd politiek beleid*”. Hij mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissingen geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

De verzoekende partijen ontkennen derhalve op loutere wijze de motieven van de bestreden beslissingen inzake de duur van de inreisverboden, maar laten na om concreet aan te tonen dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van de inreisverboden op kennelijk onredelijk wijze oordeelde de duur te bepalen op 2 jaar gelet op de vermelde elementen in de bestreden beslissingen, met name de onwil om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied (vrijwillig) te verlaten en het indienen van een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen tot slot aangeven dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, zonder ook maar enigszins concreet aan te geven met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, dient er, zoals er al op werd gewezen, te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen volledig voorbijgaan aan de motieven van de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met specifieke omstandigheden voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU